

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Nidrosien. Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

concedimus auctoritate presentium facultatem; & dummodo de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta procedat, ut hoc in monasterio sancti Fortunati valeas adimplere, tibi benignius indulgemus. Datum Tuderti, IV. Nonas Octobris.

EPISCOPO LINCOLNIEN.
& Decano de Huntendon.

Veniens ad presentiam nostram *G. Anglicus natione nobis exposuit quod cum olim in adolescentia constitutus mulieri cuidam adhæsisset, quam tamen quidam alius antè cognoverat, de consilio matris suæ factum est ut eadem mulier quendam puerum, quem de alia soluta ipse susceperat, de sacro fonte levaret, ad suspicionem & infamiam utriusque delendam. Deinde verò cum in ejus amore vehementius exarderet, absque consilio amicorum eam clanculò desponsavit. Cumque prolem ex ea procreare non posset, & increpationes à patre suo gravissimas sustineret, quod eam desponsando deliquerat revoluens in animo, ipsa dimissa, causa orationis Hierosolymam est profectus. Verùm cum idem rediens de partibus transmarinis, prolem eam suscepisse de alio invenisset, ei noluit adhærere, sed propter adulterium, quod commississe taliter videbatur, ea omnino dimissa ad longinquam se transferens regionem, & ad Eugubin. tandem veniens civitatem, quandam ibidem cum terra competenti & dote decenti sibi matrimonialiter copulavit, de qua prolem se confessus est suscepisse. Eapropter discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus super his inquiratis diligentius veritatem, & si primam mulierem prædicti viri filium de sacro fonte levasse constiterit antequam eam desponsasset uxorem, vos inter eos divortium appellat, postposita celebrantes, rei processum nobis per literas vestras fideliter exponatis, ut an cum secunda valeat legitime commorari, veritate cognita discernere valeamus. Quod si ambo &c. tu ea frater Episcopo &c. Datum apud civitatem Castellanam, VIII. Idus Octobris.

*NIDROSIEN. ARCHIEPISCOPO.

Quod in dubiis nostro postulas certificari rescripto, ut juxta illud tuæ discretionis arbitrium modereris, fraternitatem tuam dignis in Domino laudibus commendamus. Sanè consuluit nos tua fraternitas, utrum altare, in quo excommunicatus divina celebrare præsumpsit, reconsecrari debeat, & an sit communicandum excommunicato qui quod stare mandato Ecclesiæ juratoriam præstitit cautionem, sed nondum absolutionis beneficium est adeptus. Et si excommunicato communicare aliqui, & qui etiam teneantur. Quæsitum etiam, quæ pœna his fuerit injungenda qui excommunicatis volentes communicant, vel invitati, & quid de Presbyteris sit agendum qui gubernant naves ad pugnam, & pugnant, & his qui alios incitant, sed non pugnant. Ad hæc autem fraternitati tuæ taliter respondemus quod nec altare, in quo excommunicatus celebrat, debet (nisi aliud interveniat) consecrari, nec excommunicato, licet quod stare mandato Ecclesiæ, juramento firmiter, communicari debet, donec fuerit per Ecclesiam absolutus. Alioquin post juramentum non esset absolutio necessaria. Vtrum autem si absolutionis beneficium non contemptus religionis, sed articulus necessitatis excluderit, tali vel saltem in morte communicare sit licitum, quia minimè per tuas literas requisisti, ad præsens non duximus respondendum. Nullus autem omnino nominatim excommunicato scienter communicare tenetur, nisi quædam personæ quæ per illud Gregorij Papæ capitulum *Quoniam multos*, specialiter excusantur. Illi autem qui nominatim excommunicatis præsumptuosè participant, præter personas dicto canone denotatas, nisi ab eorum participatione commoniti fortè destiterint, excommunicationis sunt vinculo innodandi. Secus autem si ei communicant scienter qui cum participibus suis est vinculo excommunicationis sententialiter innodatus. Tunc enim & ipsi sententiam excommunicationis incurrent. Quia verò tam sacerdotes qui gubernant naves ad pugnam, quam qui personaliter exercent pugnam conflictu, & hi qui alios incitant ad pugnandum, omnes quidem enormiter peccant, de rigore canonico eos credimus deponen-

Ff

* In Terria
lett. Strigo-
nienfi. mald.
Epist. 381.
Respondetur
illius consulta-
tionibus.

Cap. 30. De sent.
excomm.

Vide etiam cap.
31. cod. tit.

11. q. 3. cap.
Quoniam.

Cap. 5. De pa-
nit.

Epist. 380.
Ve celebret
divortium inter
P. & T. cum
procellerit in-
ter eos cogna-
tio spiritualis.
Cap. 6. De co-
gnat. spirit.
* In Terria Col-
lett. E. Apud
Gregor. C.

Cap. 8. De venustat.

dos. Hi præterea qui beneficium ecclesiasticum sibi collarum sponte in manum laicam resignantes, illud denuò à laico susceperunt, eodem sunt beneficio spoliandi; licèt resignatio talium facta laico nullam obtineat firmitatem. Altare verò in quo tabula cui consecrationis benedictio pontificali ministerio adhibetur, si mota fuerit, vel enormiter fracta, debet non immeritò consecrari. Nec negamus quin oleum non consecratum consecrato possit oleo commisceri. Clerici autem qui excommunicati, vel ab excommunicatis scienter ad ordines sunt promoti, debent ab ordine sic suscepto deponi. Datum apud civitatem Castellan. VI. Idus Octobris.

*NIDROSIEN. ARCHIEPICOPO,
Universis Episcopis, & aliis Ecclesiarum
Prelatis in Norrvagia constitutis, in
fidelium communionem manentibus.*

Epist. 182.
De compescendo tyranno, qui eos miserè ex-cruciabat.
Vide supra epist. 320.

IN vestrorum & totius populi Norrvagiæ criminum ultionem permitte Domino credimus accidisse quòd usque adeo in vos & totum regnum Norrvagiæ tyrannica Sueri crudelitas & violentia detestanda prævaluit ut & regnum nec electione Principum, prout accepimus, nec ratione sanguinis occupavit, & in viros ecclesiasticos ipse quondam ecclesiastico (sicut dicitur) functus officio debacchetur, Ecclesias opprimat, Clericos persequatur, affligat pauperes, & sæviat in potentes: ita ut divino credatur accidisse iudicio, ut qui secundum etiam suam assertionem illegitimè natus ad sacros non fuerat ordines promovendus, contra sanctiones canonicas assumptus ad eos, fortius in illos sæviat qui in ordinatione ipsius statuta canonum non servarunt. Miramur autem, non de Deo, qui ad correctionem vestram ejus tyrannidem hæcenus toleravit, nec de ipso, cujus spiritus obstinatus in malo malum dediscere, assuetus iniquitati, non potest, sed de his qui apostatam, sacrilegum, & nefandum adhuc etiam sacrilegæ temeritatis ausu sequuntur, & ei præbent auxilium & favorem, cujus tyrannidem persequi potius pro viribus tenebantur. Licèt autem ad edomandam ejus versutiam frequens manaverit ab apostolica sede mandatum, nondum tamen sic ejus potuit perveritas refrænari, quin adhuc quibusdam eum in suarum sequentibus perniciem animarum,

in quadam parte Norrvagiæ dominetur, & in ea rabiem superet aquilonis. Qui ut amplius vos & universum Norrvagiæ populum circumveniret, & auctoritate apostolica regnum sibi ostenderet confirmatum, bonæ memoriæ * Celestini Papæ prædecessoris nostri Bullam falsam non timuit, qua varias literas sigillavit. Sed is cui manifesta sunt omnia, ejus falsitatem detexit. Ne autem ejus perveritas desæviat diutius in infones, universitati vestræ per apostolica scripta distictè præcipiendo mandamus quatenus Norrvagiæ populum diligentius moneatis ne ipsum ulterius sequi præsumant, aut ei præstare auxilium vel favorem. Alioquin universos sequaces ipsius excommunicationis nunciatis sententia innodatos, & claudentes Ecclesias, & nullum in tota terra Norrvagica, quæ ipsum sequitur, sacramentum ecclesiasticum, præter baptismum parvulorum & pœnitentias morientium, celebrantes, fautoribus ejus decedentibus sepulturam ecclesiasticam degeneris. Ad hæc, discretionem vestram nolumus ignorare, quòd cum nuntij ejus ad nostram præsentiam accessissent, à nobis super facto ipsius nihil potuerunt penitus impetrare. Vnde si quid pro eo se obtinuisse confinxerint, à falsariis id obtentum esse noveritis, quorum multitudo in nostræ promotionis initiis cum falsis Bullis per nostram fuit sollicitudinem deprehensa. Datum apud civitatem Castellanam, II. Nonas Octobris.

*ILLVSTRI REGI
Dacorum.*

TAm Cleri quàm populi Norrvagiæ, promerentibus culpis permittente Domino credimus accidisse &c. usque ad verbum sæviat in infones, serenitatem regiam rogamus, monemus, & exhortamur in Domino, ac per apostolica scripta mandamus, quatenus ad defendendas Ecclesias, Clericos in sua libertate tuendos, liberandos pauperes & potentes de manu persecutoris illius, immo etiam ad deiciendum monstrum illud, quòd his solis parcat quibus nocere non potest, taliter accingar, ut & à Deo retributionem æternam & nostram consequi gratiam specialius merearis: persecutoribus tantæ iniquitatis assistas, resistas sequacibus; ita quòd membrum illud diaboli non

* Hic & in epist. 184. legitur Clarentis. Sed ratio temporum expugnatur. Itaque correctum.

Epist. 182. Eiusdem argumenti.